

The Holy See

Papin nagovor uz molitvu Anđeo Gospodnji Nedjelja, 2. prosinac 2018. [\[Multimedia\]](#)

Kršćani moraju paziti da ih ne obuzme duh svijeta

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Danas započinje došašće, liturgijsko vrijeme koje nas priprema za Božić, pozivajući nas da uzdignemo svoj pogled i otvorimo srca da bismo prihvatili Isusa. U došašću ne samo da iščekujemo Kristovo Rođenje, već smo također pozvani probuditi očekivanje Kristova ponovnog dolaska u slavi – kada će na kraju vremena ponovno doći –, pripremajući se za konačni susret s njim dosljednim i hrabrim odlukama. Spominjemo se Kristova rođenja, iščekujemo Kristov ponovni dolazak u slavi, a i naš osobni susret: dan na koji će nas Gospodin pozvati. U ova četiri tjedna pozvani smo izaći iz bezvoljnog i uobičajenog načina života i poći ususret drugima da u njima probudimo nadu i potaknemo snove za novu budućnost.

Evandjelje ove nedjelje (Lk 21, 25-28.34-36) ide upravo u tom smjeru i upozorava nas da ne dopustimo da nas tlači egocentrični način života ili grčeviti ritam naših dana.

Isusove riječi su osobito snažne: „Pazite na se da vam srca ne otežaju u proždrljivosti, pijanstvu i u životnim brigama te vas iznenada ne zatekne onaj Dan [...] budni budite i u svako doba molite“ (34, 36).

Biti budni i moliti: eto kako treba živjeti ovo vrijeme od danas do Božića. Biti budni i moliti. Unutarnji san rađa se tako što se uvijek vrtimo oko sebe samih i tako što ostajemo sputani svojim problemima, svojim radostima i svojim bolima ali uvijek vrteći se u zatvorenom krugu sebe samih. I ovo umara, ovo rađa dosadu, ovo zatvara čovjeka nadi. Tu se krije korijen tromosti i lijenosti o kojima govori Evandjelje.

Došašće nas poziva na budnost i gledati izvan sebe samih, proširujući svoj um i srce da bismo se otvorili potrebama ljudi, braće, i želji za novim svijetom. To je želja tolikih naroda mučenih glađu, nepravdom, ratom; to je želja siromašnih, slabih, napuštenih. Ovo vrijeme je prikladno vrijeme da

otvorimo svoje srce, da si postavimo konkretna pitanja o tome kako i za koga trošimo naše živote.

Drugi stav koji nam je potreban da bismo dobro živjeli vrijeme iščekivanja Gospodina jest molitva. „Uspravite se i podignite glave jer se približuje vaše otkupljenje“ (r. 28), upozorava se u Lukinom Evanđelju. Riječ je o tome da ustanemo i molimo, upravljajući naše misli i srca Isusu koji dolazi. Ustaje se kad se nekoga ili nešto čeka. Mi iščekujemo Isusa, želimo ga čekati u molitvi, koja je usko povezana s budnošću. Moliti, iščekivati Isusa, otvoriti se drugima, biti budni, a ne zatvoreni u sebe same.

Ali ako o Božiću razmišljam u ozračju konzumerizma, da gledam što ću kupiti da mogu napraviti s tim ovo ili ono, ako na Božić gledam kao na svjetovni praznik, Isus će proći i nećemo ga naći. Mi iščekujemo Isusa i želimo ga čekati u molitvi koja je usko povezana s budnošću.

Ali što je obzor našeg molitvenog iščekivanja? Pokazuju nam to prije svega u Bibliji glasovi prorokâ. Danas je to glas proroka Jeremija, koji govori narodu teško kušanom izgnanstvom i kojem prijete opasnost da izgubi svoj identitet. I mi kršćani, koji smo također Božji narod, u opasnosti smo da nas obuzme duh svijeta i da izgubimo svoj identitet, štoviše, da kršćanski način života zaodjenemo poganskim ruhom. Zato imamo Riječ Božju koja preko Proroka navješćuje: „Evo, dolaze dani kad ću ispuniti dobro obećanje što ga dadoh domu Izraelovu i domu Judinu [...]. Podići ću Davidu izdanak pravedni; on će zemljom vladati po pravu i pravici“ (33, 14-15). A taj pravedni izdanak je Isus, to je Isus koji nam dolazi i kojeg mi čekamo. Neka Djevica Marija, koja nas vodi Isusu, žena iščekivanja i molitve, pomogne da ojačamo našu nadu u obećanja njezina Sina Isusa, kako bismo iskusili da u povijesnim previranjima Bog ostaje uvijek vjeran i služi se također ljudskim pogreškama kako bi očitovao svoje milosrđe.

Nakon Angelusa

Draga braćo i sestre, došašće je vrijeme nade. U ovom trenutku želim biti pronositeljem nade mira za djecu iz Sirije, izmučene ratom koji traje već osam godina. Zato, uključujući se u inicijativu zaklade „Pomoć Crkvi koja pati“ upalit ću sada jednu svijeću, zajedno s mnogobrojnom djecom koja će to isto učiniti, sirijskom djecom i mnogim vjernicima na svijetu koji danas pale svoje svijeće. [*pali svijeću*]

Neka ovaj plamen nade i mnogi plamičci nade rasprše tmine rata! Molimo i pomozimo kršćanima da ostanu u Siriji i na Bliskom Istoku kao svjedoci milosrđa, oprostjenja i pomirenja. Neka plamen nade dopre također do svih onih koji u ovim danima trpe sukobe i napetosti u različitim dijelovima svijeta, onima blizu i onima daleko. Neka im molitva Crkve pomogne da osjete blizinu vjernog Boga i neka dotakne savjest svakog čovjeka da se iskreno i predano zauzima za mir. I neka Bog, Gospodin naš, oprosti onima koji ratuju, onima koji proizvode oružja da unište sebe i neka obrati njihova srca. Molimo za mir u ljubljenoj Siriji!

[*Zdravo Marijo...*]

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana